

Tillbakablickar

KENT OLSSON

Friluftsdagen

Året är 1979 och jag är nio år. Det är i början av januari och vi ska ha friluftsdag. Dessa dagar kunde man välja om man skulle åka skridskor på skolans hockeyplan eller om man ville åka längdåkning. Att välja skridskor innebar att man fick åka runt, runt utan klubba och puck tills man hade så ont i fötterna att man grinade. Det var för övrigt det enda sättet att få kliva av isen, att »grina sig av plan«. Ishockeyplan förresten – varför hette det så när man ändå inte fick spela hockeymatch?!

Det fanns köldgräns, om det var minus femton grader så ställdes utedagen in. Det var alltid -14,5 °C dessa dagar och så blåste det.

Vi skidåkare står bakom skolan och väntar ivrigt att få ge oss iväg. Någon ligger i snön med skidorna på och har redan tröttnat ur. En annan skruvar upp sin termos med varm choklad med skinn på, och jag kan känna doften av Skogaholmslimpa. Några killar fåktas med stavarna vilket var absolut förbjudet när JAG var liten. Då fanns ALLTID risken att man kunde sticka ut ögonen på varandra – oavsett vad man lekte.

Klockan är 09:00 och skidbindningen spänner över hälen. Mina

tår är bortdomnade av kylan och den lilla iver som tidigare fanns i mig är som bortfrusen när jag närmar mig Solleröparken, där vändplatsen är. Jag har spillt varm körsbärssaft på min jacka och ur min näsa rinner så mycket snor att det börjar kännas farligt. Halvvägs tillbaka till skolan och målet tappar jag balansen och ramlar i snön för femte gången på tio minuter. Denna gång tappar jag även skidan. Det var vansinnigt tålmodskrävande att få på sig dessa bindningar som skulle träs på bakfoten och spännas åt, så hårt att öronen rörde på sig!

Jag stapplar upp och har snö innanför vantarna, i kragen och i pjäxorna. Mina händer och fingrar är stela av kyla. Jag är dessutom så kissnödig att jag har svårt att röra mig. Det ligger ungar överallt i snön och grinar. Vissa har tappat bort sin ena vante, andra har tappat livslusten och tron på att dom överhuvudtaget ska återvända till civilisationen. Solleröskogen är som ett slagfält av barn. Barn som är påtvingade en utedag i Sibirien av någon friluftsdyrkarsekt!

Det känns som evigheter sedan jag gav mig iväg och när jag väl kommer tillbaka tvingas jag iväg på ännu ett HELVETESVARV!

Alltså, att det finns människor i min ålder som tycker om att åka längdåkning är för mig en gåta. Vasaloppet, motionsåkning. Helt obegripligt!

Tandläkaren

Jag ska till tandläkaren idag.

När man skulle till tandläkaren 1978 så var man tvungen att borsta tänderna så noga att det nästan nötte på emaljen. Man var tvungen att ha kläder på sig som man fått av mormor. Denna dag hade det blivit dags för dom gröna manchesterjeansen som var så vida att man inte såg skorna. Klädboden i Öna hade dom snyggaste alternativa kläderna för en åttaåring, ja det fanns ju Kompis och JC, förstås. Men det var inget för klädmedvetna mormor Margit och därmed inget för mig heller. Märkligt nog.

Till dom gröna byxorna en hög brun polotröja med vita ränder

som doftade högspänning. Det var förresten vad som hände när man tog av och på sig tröjan. Håret blev så elektriskt att det stod rakt upp i timmar. Hade dom tröjorna funnits idag hade dom säkert varit barnförbjudna.

Vi parkerar utanför tandläkaren och jag mår illa. Min mamma går några steg före mig. Det ekar och knäpper till när hon öppnar dörren. Dom grå plattorna som täcker grottan vilken man måste passera för att komma fram till trappan. Det finns en hiss här och det hade varit lite upplyftande att få åka upp, men det får jag inte. Tandläkarlukten tränger sig in i mig. Våra kläder fnasar när vi går igenom dödens gång. Jag ser fossiler i trappstegen och det svarta räcket säger till mig att vända innan det är för sent.

Dörren är tung och gnisslar. Mamma tar av mig mössan och drar ned min dragkedja på jackan. Det är tyst i väntrummet och ALLA tittar på mig precis som om det är något fel på mig.

Jag hinner inte ens sätta mig. Det brusar till i högtalaren och ett karaktäristiskt tutande ljud hörs och ”Kent Olsson rum fyra varsågod”.

Jag var nog kritvit i ansiktet och svetten rann nog uppför ryggen på mig när jag hälsade på »Tant Tandläkare« och hennes medhjälpare. Jag såg inte hur dom såg ut på grund av munskydden, men förmodligen som apor. Jag minns att jag tänkte så när jag låg där i den hårda stolen och tittade upp i taket på affischen »Bamse och Lille Skutt«.

När undersökningen var klar fick jag skölja med ljummet vatten i en plastmugg och innan jag fick gå gav tandläkaren mig ett plast-flygplan. Så dumt. JAG gillade ju »Hurricanes« och »Sex Pistols«.

Tjejer

Året är 1978. Det är vår och jag är 8 år. Solen skiner och det porlar smältvatten i diken. Det luktar bajs ifrån gräsmattan och den tydliga starka stickande röken ifrån grässlänterna där folk går med krattor och eldar gräs känns märkligt nog hemtrevlig. I alla fall när man tänker på det nu.

Jag står på gården hemma på Sollerön och tittar på när dom äldre granntjejerna hoppar hage ute på vägen.

Jag har på mig en blå täckjacka med långa hårda orange muddar och en hög krage i samma färg. Ett par tjocka lila täckbyxor som håller sig uppe med hjälp av stenhårda hängslen, byxbenen går utanpå mina graningestövlar som jag förresten även har raggsockor i. På huvudet har jag en Ingemar Stenmark mössa som min mormor stickat. Mitt fram på den står det »Kent«. På händerna har jag handskar. Ni vet sådana man absolut inte fick tugga på men det gick liksom inte att låta bli.

Tjejerna har på sig jeans och t-shirt, sandaler utan strumpor och flåtor. Mot garageporten står min motorcykel. En röd Crescent, tjejcykel med ett rött och ett grönt handtag och pakethållare. Det enda man kunde använda pakethållaren till var att klämma fingrarna.

Mitt uppdrag. Reta tjejerna till bristningsgränsen.

Jag sätter mig på cykeln och trampar till och båda hängslena lossnar samtidigt och det svider till i nacken när jag trampar ut i vägen, svänger snyggt rakt över deras hage. Dom skriker åt mig och jag styr in hem på gården igen.

Parkerar och går in.

Ja, då vet ni nu Ninni och Jessica Gustafsson, varför jag gav upp så lätt den där gången. Hade hängslena suttit fast – ”Ja då djävlar”! Hoppa hage var förresten en lek som fanns när JAG var liten.

Jag är uppvuxen på Sold

Jag gick första året i skolan i Vinäs, då det inte fanns klassrum så det räckte till alla elever. Det var 1977. Milå Axel och Lins Anton körde skolbussen som var en blå Ford. Elvy Nilsson var läraren. Sedan Sollerö skola och jag fick privilegiet att ha Bror Ehlin som lärare.

På Sinarvsvägen har jag mitt föräldrahem och många härliga minnen kommer just ifrån det området, ja hela Sollerön.

Jag upptäckte för några år sedan att jag har i det närmaste ett

fotografiskt minne av min barndom. Jag minns dofter, platser och vad jag gjort. Människor och personligheter. Via Facebook har jag fått mycket positiv feedback för mina tillbakablickar.

När jag var liten spelade jag fotboll på Sollerön. Musik, gitarrspel och sportfiske är de intressen jag lever med idag.

Nu bor jag sedan några år i Matfors, Sundsvall. Är gift med Lotta, har mina barn Simon och Isac i Mora och min pappa Åke bor på Sollerön. Jag hyr ett hus i Gesunda sedan 10 år, så vi åker ofta ”hem”.

Jag driver »Loke Inredning & Design«, en inredningsbutik, café och möbelrenoveringsfirma här i Matfors.

Kent Olsson

